

Wernke Bernát

szemeik kopogása

(A. Bak Péter úrnak, Keszölc településen,
az Úr 2017. esztendejének, április havának
hetedik napján)

annyi ránk domborodó pirkadat
reszket most itt, a fákon át, az
eljövő percek során, a Pilis hegység
tavaszt rohantató honán... ilyenkor
április tájt... s e derék lakosság
zsengeségét hozta ide, a
fejük felett őrködő égnek, rájuk
virítódó ékeikkel egyetemben... és ez még
csak a kezdet... mert ma, az
itt kiválasztódó morajlásokban,
kifáradhatatlan csokrokat láthatnak,
kik erre járnak... egészbe lobbantva,
a hullámokba csavart ecset alatt,
idehullatott munkálataiban... mik
fészkelődő olvatagban, még
szunnyadnak... de majd megszólalnak, a
rájuk nézőkre, szomjukat kifújattatva,
göngőbe kaptatva, ábrázatukat... kiknek
nyíló tágulataik dobódnak sorban... ahogy
nézik, e lélekből érkező, fényleteket –
kialudhatatlan tüzeikkel szemeikben... majd
langyba tárulkoznak..., dalaikkal a mestert
soha nem engedve, szikkatagba hajló
kanyarokba... és szemeik kopogása kéri...
lendülete dallamait további haladatba, a
messzi hajladozásokból, mindig, mindig
újat mutatva... követőleg, ezekre a
szép, színes foltokra, mik e termet
díszítik most... de ne csak a mai napra, itt,
hanem szerte a világban, örök fáradhatatlanba,
az alkotások, erősödőbe léptetett
oszlopozódásába... megfogadtatva
mindezeket, innen, a Pilis hegység
ránk domborodó
reszketettségében...

Eger városának szilaj rákiáltásán

(Bangó Miklós művész úrnak)

...ha valami robog, az elhajthatatlan
akaratba, mint szálló harmat
tapadata, egy
sétálóra... őt erőbe karoltatva, ki nyitva
áll, lénye sugaras rázuhantán... hol
mezsgyéi peremén, sisteregnek szelei,
teste mélyén, de nem csak átmeneti
kimagasodása ez, hisz átjárja vérét,
lényét, e zuhogás... mert itt áll, Eger
városának szilaj rákiáltásán, az
egykori diák... hol képzelete hányszor, de
hányszor lépett tátongóba, erre e szép
utcák fényeire, hol nappal változott
világának színe... reggelből, nyúlva
estébe... mikor úszón szakadt rá,
az álmodó homály... az éj ráncait
rá-ráperdítvén, sötétbe süllyedt,
holdfénye cseréletének jöttébe –
...mikor felhő fakult elő, sugárzását
el-eltüntetvén... de keble sérthetetlen
szívja, az utcai késetegeket, a szállva
úszó hajnal sötétségét kergetve, az
ábrándos nyirkok lassú eltűntén... ahogy
a szél, remegtetőbe lép, frizurájára
még könnyedén... s zsenge felvetésébe
tereli, e gyűlő nyílatoknak percei –
egyre éberebbe... s lép, lép a sötétnek,
már nyúlóba fekvő enyészetén... hódolva
a napnak, még rejtett sugarát, magára
kapva... s a lassan, messzi elmerültébe
hulló éj, még egy utolsó terülésén
ontja, szürkés öletét... hát persze,
űzésbe vedletten, kell tovább
mennie... e város minden, elevenülő
remekét, szívva, érezve tombolóba
bomló leplét, mi már ott vár, reá
ecsetje végén... hirtelenbe kínálva,
vérmesülőbe lépő, szemének
szívének, kibuggyanó ihletén...

Hernádi Paula: Útvesztő (tűzzománc)